

LAPIN KESÄ

Lapissa kaikki kukkii nopeasti,
maa, ruoho, ohra, vaivaiskoivutkin.
Tuot' olen aatellut ma useasti,
kun katson kansan tämän vaiheisiin.

Miks meillä kaikki kaunis tahtoo kuolta
ja suuri surkastua alhaiseen?
Miks meillä niin on monta mielipuolta?
Miks vähän käyttäjiä kanteleen?

Miks miestä täällä kaikkialla kaatuu
kuin heinää, - miestä toiveen tosiaan,
miest' aatteen, tunteen miestä, kaikki maatuu
tai kesken toimiansa katkeaa?

Muualla tulta säihkyy harmaahapset,
vanhoissa hehkuu hengen aurinko.
Meill' ukkoina jo syntyy sylilapset
ja nuori mies on hautaan valmis jo.

Ja minä itse? Miksi näitä mietin?
Se merkki varhaisen on vanhuuden.
Miks seuraa käskyä en veren vietin,
vaan kansain kohtaloita huokailen?

On vastaus vain yksi: Lapin suvi.
Sit' aatellessa mieli apeatuu.
On lyhyt Lapin linnunlaulu, huvi
ja kukkain kukoistus ja riemu muu.

**Mut pitkä vain on talven valta. Hetken
tääll' aatteet levähtää kuin lennostaan,
kun taas ne alkaa aurinkoisen retken
ja jättävät jo jäisen Lapinmaan.**

**Oi, valkolinnut, vieraat Lapin kesän,
te suuret aatteet, teitä tervehdän!
Oi, tänne jääkää, tehkää täällä pesä,
jos muutattekin maihin etelän!**

**Oi, oppi ottakaatte joutsenista!
Ne lähtee syksyin, palaa keväisin.
On meidän rannoillamme rauhallista
ja turvaise on rinne tunturin.**

**Havisten halki ilman lentäkäätte!
Tekoja luokaa, maita valaiskaa!
Mut talven poistuneen kun täältä näätte,
ma rukoilen, ma pyydän: palatkaa!**

Eino Leinon kokoelmasta Kangastuksia 1902